

Bilthoven ons eerste adres

In een keurige villawijk in Bilthoven beleefden we onze eerste aftrap van het oppasbestaan. Een praktisch en strak georganiseerd huis met lange achtertuin stond er zonnig bij. Het buitenleven kon ten volle worden beproefd.

In de garage stond een mand met afgedankte golfclubs, die Karel inspireerde tot een spel met tennisballen waarbij de hond de weggeslagen ballen mocht oprapen. Het baasje had er sneller genoeg van dan de hond. "Even uitblazen", pufte hij, want spelen in 30 graden maakt hondsmoe. De ligstoel met een koel drankje werd een aantrekkelijker alternatief. "Even lekker liggen" mompelde hij naar de hond. "Zal je goed doen."

Hoewel we op het eerste gezicht dachten in het groene graf te zijn beland, bleek dat qua levendigheid toch mee te vallen. Plonzende en lachende kleinkinderen die zich bij oma in het pand naast ons zich kostelijk vermaakten in het zwembad zorgden voor een levendigheid die qua sfeer daar haaks opstaat. Meer passend bij het concept van het groene graf was onze zoektocht op de begraafplaats 'Den en Rust'. Het graf van mijn ex-schoonouders kon in de hitte van dat weekend wellicht wat water gebruiken en de begraafplaats lag praktisch om de hoek van ons oppasadres. Geen moeite om een kijkje te nemen. Het scheelde mijn ex-echtgenoot een rit naar dit oord. Alweer was het graf niet te traceren. Bij een vorig bezoek, lange tijd her, was het de plaatselijke tuinman geweest die mij en m'n jongste zus een handje hielp. Deze keer was het zondag en de goede man had vrij, helaas.

Deze Bilthovense begraafplaats bezorgde mij weer hetzelfde gevoel als dat van het rondlopen in de islamitische stad Istanboel. Daar leek alles op elkaar; overal een moskee, dezelfde koopwaar en alle straten lopen rond en kronkelig waardoor voldoende houvast ontbreekt. De straatnamen in Arabisch schrift versterken het gevoel van helemaal 'lost' zijn. De mens zonder richtingsgevoel voelt zich daar al gauw een dolende ziel waarbij de eindbestemming nooit in zicht komt.

Deze begraafplaats riep datzelfde gevoel op. Zoeken tot je een ons weegt in een omgeving waar de logica ver te zoeken is. Zelfs het nummer van het graf, dat in een groot en dik boek was op te zoeken, kon voor ons gevoel verschillend worden geïnterpreteerd.

Na een tijd dolen met vele déjà vu momenten daarin, leverde het houden van ruggespraak met hun zoon annex ex-partner de verlossende interpretatie van het officiële nummer op en troffen we uiteindelijk het graf aan. Uit de bronzen boot, verhoogd geplaatst op de steen met namen van de twee overledenen, stak een geweldige bos met hosta's uit en het bed aan vinca's rondom dit gevaarte stond er ook puik bij. Het scheutje water was welkom maar niet van levensbelang.

Na de verzengende hitte nog een middag loom te hebben getrotseerd vertrokken we weer naar Oosterbeek. Daar wachtte nog de laatste loodjes van uitruiming van de grote hoeveelheid spullen die zouden moeten worden opgeslagen bij de verhuizer. Eindbestemming nog onbekend.

Ieder huis heeft zijn eigen geluid. Niet alleen figuurlijk, maar ook in de letterlijke zin van het woord. Dit Bilthovense huis lag in een kom waardoor burengeluiden haarscherp doorkwamen alsof je in een Romeins amfiteater naar een voorstelling zat te luisteren. Het stimuleerde ons eindelijk zelf gedempter te spreken en telefoongesprekken binnenshuis te voeren en niet in uitbundigheid bulderend in de zonnige tuin, hoezeer het prachtige nazomerweer ons ook daartoe uitnodigde.

Karel moet nog wennen aan dit nomadenbestaan, maar ongetwijfeld komt het moment dat hij volledig en met vertrouwen zich hieraan overgeeft. Een andere omgeving en functioneren binnen andermans huishoudens helpen je om je horizon te verbreden. Iedere eigenheid heeft zijn goede en leerzame kanten.

Al binnen een paar dagen heb ik de handige en geordende manier van opslag van spullen in dit huis tot mij genomen. Een orde die de buitenstaander het gemakkelijk maakt om spullen te zoeken die voor de activiteit van het moment nodig zijn en wellicht navolging verdient in de eigen huishouding. Wie weet werpt het op de langere termijn zijn vruchten af.

Het was zondag en nog vroeg in de morgen. Met de hond aan de lijn passeerde ik een oude man die zijn oprit van bladeren ontdeed. De zoele nazomer was plotsklaps omgeslagen in aangenaam herfstweer. De eerste bruine bladeren vielen spontaan uit de bomen. Met de stelling "de zondag begint met arbeid", opende ik het gesprek met deze ijverige harker. "Je wil toch dat het op zondag er mooi uitziet", reageerde de man op deze opmerking. "U zou dat ook op zaterdag kunnen doen, en op zondag rustig daarvan kunnen genieten, opperde ik.

"Op zondag vallen de blaadjes ook", merkte hij droog op. Hij keek mij glimlachend aan. "Daar heeft u gelijk in", reageerde ik verrast en we schoten in de lach. Een mooi begin van een rustdag in beweging.

Oplader

Met regelmaat ga ik even naar Velp –Arnhem voor mijn verenigingsactiviteiten en kort verblijf op mijn appartement. Dit keer in volle vaart uit Velp vertrokken om terug in Bilthoven te bemerken dat de oplader van de Mac was vergeten. De vergadering van de vorige avond moest worden uitgewerkt en nog andere digitale klussen worden geklaard waardoor zo'n stroomvoorziening onontbeerlijk was. Mijn accu hield het niet langer dan drie uur vol. Een snelle oplossing diende zich aan toen ik met de hond aan de lijn een ommetje maakte.

Drie kerels, die op een oprit van een mooie villa met elkaar stonden te praten, brachten mij op een idee. Zij wisten vast wel waar je een oplader voor Apple apparatuur kon bemachtigen. Ik stapte op hen af met een inleidend verhaal op de vraag waar je een oplader kon kopen daar ik zonder oplader mijn geplande bezigheden niet kon afmaken. De heren begrepen onmiddellijk hoe ongemakkelijk dit was en de jongste, die de kersverse eigenaar van het pand bleek te zijn, bood meteen zijn oplader aan want hij was toch de hele dag weg. Na uitwisseling adressen en telefoonnummers was ik snel uit de sores. Een rit naar een computerwinkel was voorlopig niet nodig.

De hond Jackey, was bij aankomst gehuld in een wit t-shirt ter bescherming van een operatiewond waarvan de hechtingen een paar dagen later bij de dierenarts eruit zouden worden gehaald. De hond uitlaten met dit shirt aan was ondoenlijk. Een speciale knoop bovenin moest het t-shirt op zijn plaats houden wat toch niet lukte. Regelmatig raakten zijn poten verstrikt in het witte goed of staken zij met twee tegelijk door een mouwgat heen. Dit kokerrok effect bevorderde niet een snelle wandeling terwijl deze hond afgemat moest worden vanwege zijn goede conditie. Algauw besloten we na twee dagen deze kledij maar uit te laten. De wond was voldoende genezen om zijn regelmatig gelijk en getrek aan de hechtingen te kunnen trotseren. Algauw konden deze eruit en bij thuiskomst van de eigenaren liep Jackey er weer puik bij.